

JONATHAN W. STOKES

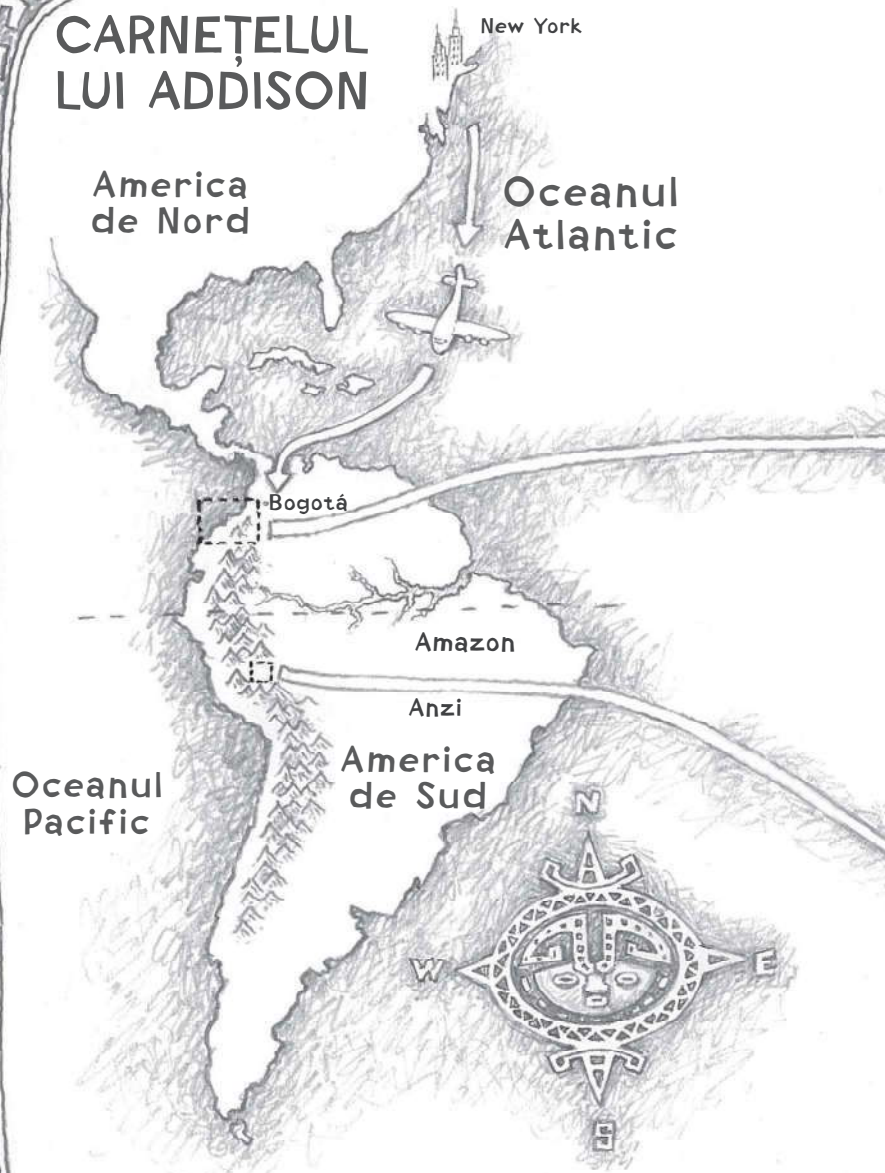

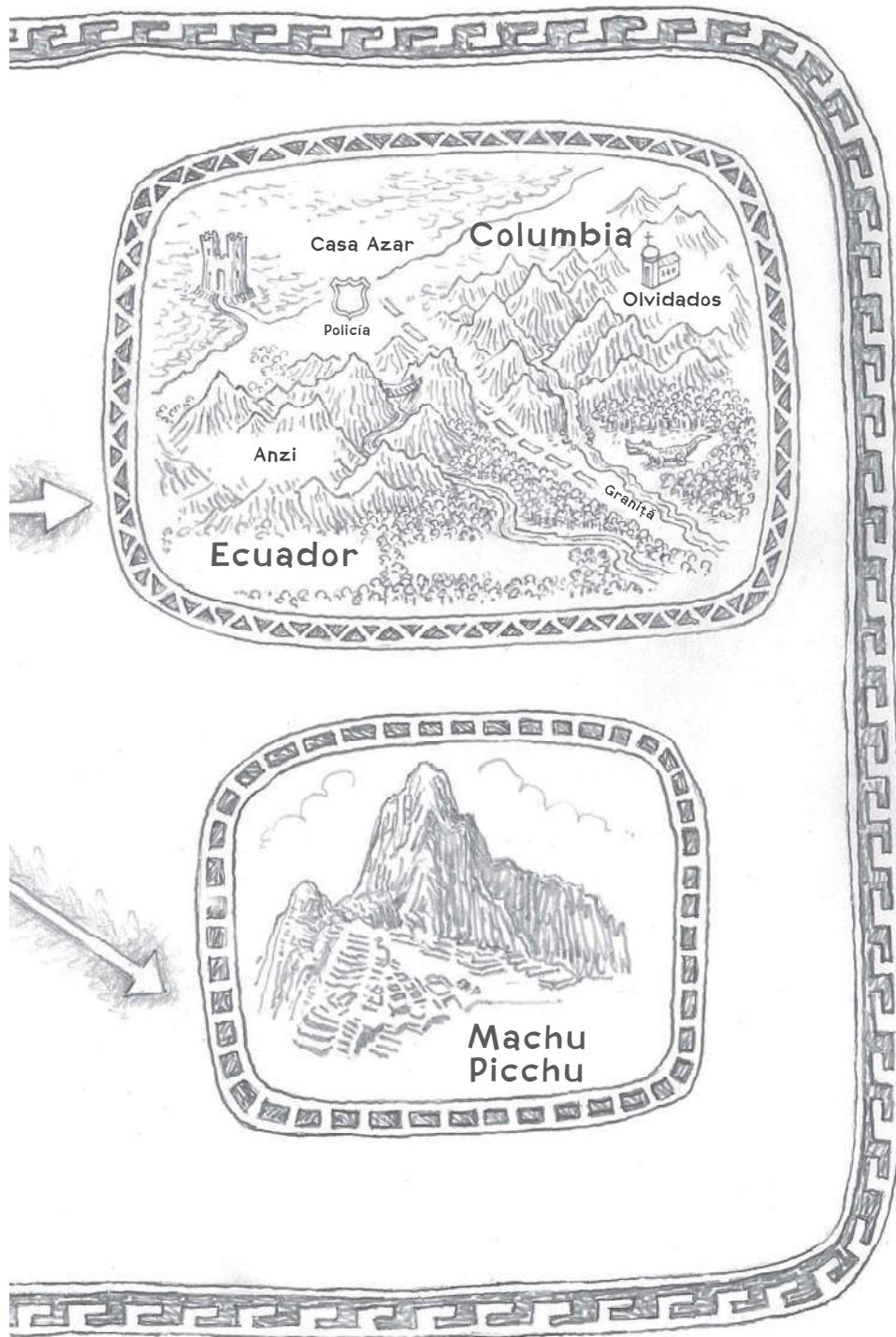
ȘI
COMOARA
INCAȘILOR

Traducere din limba engleză de
Dana Săporan

 CORINT JUNIOR

CARNEȚELUL LUI ADDISON

I

CHIEIA
INCASĂ

Capitolul unu

Frica de înălțimi

Addison Cooke ședea cu picioarele încrucișate în biblioteca școlii, absorbit de o carte despre istoria incașilor. Sub vraja unei cărți bune, Addison uita să mănânce, să doarmă și chiar să se ducă la ore. Uita să meargă la școală sau, când se afla acolo, să plece acasă. Într-o asemenea situație se găsea și acum.

Clopoțelul sunase de mult, dar Addison pur și simplu nu-l auzise.

Molly, sora mai mică a lui Addison, dădu buzna în bibliotecă. Purta încă adidașii cu crampoane și apărătorile pentru tibie de la ora de sport.

— Addison! șopti ea nervoasă.

Addison se deșteaptă dintr-odată, caută sursa șoaptelor și o zări pe sora lui.

— Molly, ce cauți aici?

— Ce caut eu? Ce cauți TU cocoțat pe bibliotecă?

Addison se afla în vârful unei biblioteci cu cărți de 1,5 metri înălțime.

— Îmi înving teama de înălțimi. Și mă pun la curent cu istoria incașilor. Se numește *multitasking*.

Addison, ca oricare alt puști de clasa a șaptea de la Școala Publică nr. 141, purta o uniformă îngrijită: un sacou elegant, o cravată clasică și pantaloni de stofă. Și, fiindcă nu-și dorise niciodată să fie ca toți ceilalți, își completase uniforma cu o bască purtată șui.

Molly, care era în clasa a șasea, avea în spate o experiență de peste 10 ani cu comportamentul bizar al lui Addison. Se obișnuise – mai mult sau mai puțin.

— M-am dus după tine în clasă, dar doamna Johnson mi-a spus că ai lipsit de la ore toată după-amiaza.

— Am scutire de la asistenta medicală.

— Dar nu ești bolnav.

— Evident. Am obținut scutirea de la Eddie Chang, îi explică Addison. El a fost bolnav săptămâna trecută. Mi-a dat scutirea în schimbul unei ingluvii de bufniță.

— De ce o ingluvie de bufniță?

— Pui prea multe întrebări. Ar trebui să te îndrepti către o carieră de jurnalist de tabloide sau de polițist care interoghează.

— Addison, chiulul ăsta o să te bage în belele până la urmă.

— Până acum m-am descurcat. Și, oricum, nu chiulesc decât pentru a-mi spori cunoștințele.

Addison Cooke avea o încredere fără margini în tot ceea ce făcea.

Nu același lucru se putea spune însă despre încrederea lui Molly Cooke în deciziile fratelui său.

— Bine, grăbește-te, spuse ea, șoptind cât de tare este îngăduit într-o bibliotecă. Am dat-o în bară cu mătușa Delia de două ori deja. Dacă pierdem din nou autobuzul, o să ne omoare!

— Mă cam îndoiesc. Doar e rudă cu noi.

— Atunci sigur o să ne pedepsească, mârâi Molly.

Până și Addison își dădu seama că așa urma să se întâmple. Oftă, își puse cărțile în geanta tip poștaş și începu să coboare de pe biblioteca înaltă.

— Nu e cazul să te panichezi, Molly.

— Nu mă panichez!

— Mai devreme sau mai târziu, vei învăța că am totul sub control.

Addison păși pe un raft șubred, care se răsturnă, aruncând toate cărțile – și pe Addison – pe podea.

Ateriză pe spate.

— N-am nimic.

Molly se uită de sus la el, cu o privire dojenitoare.

— Și cică ar trebui să ai o influență bună asupra mea.

Addison aranjă în grabă cărțile pe raft și o luă la goană în urma lui Molly.

***

Addison și Molly tâșniră pe una dintre ușile din față ale Școlii Publice nr. 141, Școala Generală Theodore Roosevelt, din zona Upper West Side a Manhattanului. Priviră ultimul autobuz școlar cum se îndepărta, făcând dreapta pe Strada 72 înspre Central Park.

— Haide, Molly. Îl prindem pe Bulevardul Columbus!

— Tu chiar crezi că vom fi mai rapizi decât un autobuz?

— Mi-ar prinde bine puțină mișcare. Am chiulit de la ora de sport azi. Și, oricum, tu porți deja încălțăminte de alergat.

— Sunt adidași cu crampoane!

Însă Addison începuse deja să fugă. Molly alerga după el, cu adidașii zornăind pe asfalt ca niște maracase.

Trecură ca un fulger pe lângă vânzătorul de hot-dogi și ghereta lui mobilă, pe lângă aromele de foc de tabără de la ghereta cu covrigi și pe lângă căruciorul de înghețată al domnului Karabidian.

— Iar ai ratat autobuzul, Addison? strigă domnul Karabidian.

— Timpul nu stă după nimeni, răspunse Addison, trecând în fugă pe lângă el. Și nici autobuzul.

Addison sprintă din nou, de data asta chinându-se să țină pasul cu Molly.

— Scurtătura! strigă ea, luând-o pe o alee lăturalnică.

Trecură ca vântul și ca gândul pe lângă un șir de porți de încărcare/descărcare și săriră peste niște punți de transport, Addison străduindu-se în tot acest timp să nu scape niciuna dintre cărțile despre incași luate de la bibliotecă.

Bărbați cu turbane ședeau cu picioarele încrucișate pe covoare și jucau șah la umbră, pe alee. Femei cu macete răzuiau gheață în spatele restaurantului thailandez. Addison și Molly trecură pe lângă ei cu viteza a două pisici opărite.

Părăsiră alea în viteză maximă, împrăștiind un stol de porumbei gălăgioși în Central Park West.

— Uite-l! strigă Addison, arătând cu degetul.

Molly privi cu mâhnire cum autobuzul o luă huruind înspre zona rezidențială, de-a lungul Străzii 79, iar apoi dispăru în traficul după-amiezii.

— Minunat!

Molly se aplecă să își lege șireturile de la adidași.

— Nu te teme, mai tânăra mea rudă. Vom lua un taxi.

— N-avem voie să luăm taxiuri.

— Mă bucur că ai spus asta. Fiindcă oricum nu-mi permit un taxi.

— Trebuie să ne grăbim. Mătușa Delia va ajunge acasă dintr-un moment într-altul!

Addison scrută cu privirea traficul aglomerat al Manhattanului.

— O singură chestie: trebuie să nu ne pierdem cu firea și să ne folosim de ce avem la îndemână.

— Astea-s deja două chestii. Și vorbești exact ca unchiul Nigel.

— Mersi, se luminează Addison. Știi, taxiul nu e cel mai rapid animal din jungla de beton. Această onoare îi revine curierului pe bicicletă!

Addison știa că puține creaturi din junglă erau mai rapide, mai îndrăznețe și mai potențial letale decât un curier pe bicicletă în New York.

— Îi voi face semn unuia să oprească.

Când lui Addison îi venea o idee, pasul următor era să o pună în aplicare. Sări în fața unui curier pe bicicletă care tocmai se apropia cu viteză. Biciclistul îl zări pe Addison dând din mâini și se opri brusc în ultimul moment, frânele scârțâindu-i puternic.

— Ai grijă, puștiule! țipă curierul, oprindu-se brusc.

— Domnule, îmi pare rău, dar am nevoie de serviciile dumneavoastră.

— Puteai să mă omori!

— Un preț mic pentru ce e în joc, răspunse Addison calm.

— Vrei să livrezi ceva?

— Într-un cuvânt, da.

— Ai bani?

— Am.

— Te ascult, spuse curierul.

— Vreau să ne duceți pe mine și pe sora mea acasă.

— Eu livrez colete, nu copii.

— Care-i diferența?

Curierul analiză întrebarea, probabil pentru prima dată în viața lui.

— De mărime, în principiu.

— Dacă ne duci acasă, te pot plăti când ajungem acolo, sugerează Addison.

— Dacă vă cresc aripi, nu va fi nevoie să vă duc, răspunse curierul.

— Corect.

Addison își scoase unul dintre pantofi și dezlipi de sub brant cinci hârtii mototolite de 1 dolar.

— Am fonduri de urgență pentru asemenea situații. Cât de departe mă duceți de 5 dolari?

— Până pe Strada 73, spuse curierul.

— Dar *suntem* pe Strada 73, observă Addison.

— În regulă, până pe Strada 76.

— Strada 86 și batem palma.

— Strada 79 și niciun pas mai departe.

— Așa facem!

Addison se urcă pe șaua fixată cam prea sus pentru el. Molly își propti crampoanele pe axul roții din spate, ținându-se de umerii lui Addison, iar curierul porni să dea din pedale fără să se așeze, pufnind anevoie pentru a face bicicleta să se deplaseze.

Curând goneau nebunește pe străzile Manhattanului. Pietonii țipau și se fereau din calea lor. Molly